

грѣща ги) Азъ съмъ Богданъ Николаевичъ. И мене Господь мя избави отъ корабле-крушеніето. Шеснайсятъ години вы имахъ загубены. Пѣтувахъ по разны мѣста да трѣся спокойствіе на умътъ и на сърдцето си. На мѣсто Богданъ Николаевичъ, азъ зехъ имято Лулчо. Най-послѣ, преди три години додохъ тука, гдѣто и останахъ. Самъ, азъ отбѣгвахъ отъ хората. Вый, ваштъ образъ, вашта память ся мѣркахте всякога предъ очи-тъ ми. Малцина, твърдѣ малцина познайници придобыхъ. Нѣкои отъ тѣхъ мя принудиха презъ де-несъ да потрѣся утѣшеніе въ нѣкоя нова и млада съпруга. Като ходихъ въ Одесса и намѣрихъ кѣща пуеста и безъ чада, азъ продадохъ всичко и преобърнахъ всичкѣйтъ си имотецъ на пары, добрѣ намѣстены. Това было отъ Бога. Азъ си бѣхъ далъ думата, — но, Божіето провидѣніе знае какво върши. Елате сега, чада, заведете мя при майка ви.

Грѣбчо, Лулчу.

Този е сынъ ви?

Лулчо.

Да !

Грѣбчо.

Хващамъ вы тогава отъ яката да ми